

ANDRA SÖNDAGEN I ADVENT

DOMINICA SECUNDA ADVENTUS

Epistel: Rom. 15:1-13, Evangelium: Luk. 21:25-36. Predikan av Ingemar Andersson (LFS)

HERREN KOMMER I SITT RIKE - GUDS RIKE ÄR NÄRA

HOPPETS MÄNNISKOR

"Ty allt som tidigare har skrivits är skrivet till vår undervisning, för att vi genom den uthållighet och tröst som Skrifterna ger skall bevara vårt hopp."

Så skriver Paulus i dagens episteltext i brevet till romarna. Ett kännetecken på såväl brevskrivaren som mottagarna är att *de äger ett hopp*. Och det är alldeles tydligt att det inte är något hopp vilket som helst, utan något dyrbart och viktigt. Men det är ett hopp som behöver bevaras. Det kan alltså gå förlorat. Och för att inte detta skall ske, skriver aposteln, har Herren låtit skriva ner sitt ord, sin undervisning. Och den undervisning som de heliga Skrifterna ger, ger åt mottagaren den uthållighet och tröst som bevarar hoppet och håller det levande.

Vad är det då för hopp aposteln talar om? Det är evighetshoppet. Dem han skriver till lever inte, som Paulus uttrycker det i brevet till efesierna när han talar om deras otrostitid – *utan hopp* och utan Gud i världen – nej, dem han skriver till i Rom har blivit omvända. De har blivit kristna, de är genom tron förenade med sin Frälsare Jesus Kristus och därmed har de också blivit hoppfulla människor: *"Då vi alltså har förklarats rättfärdiga av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Genom honom har vi också tillträde till den nåd som vi nu står i, och vi jublar i hoppet om Guds härlighet. Men inte bara det, vi jublar också mitt i våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet ger tålmod, tålmodet fasthet och fastheten hopp. Och det hoppet bedrar oss inte, ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, som han har gett oss."* Rom. 5:1-5.

En kristen är en hoppfull människa. Hon lever i hoppet om att en gång få komma hem till Herren, till himlen, till saligheten. Och hon lever i hopp och väntan på att Jesus skall komma tillbaka och samla de sina till sig i härlighetens rike. *"I hoppet är vi frälsta"*, skriver Paulus till romarna, *"men ett hopp som man ser uppfyllt är inte längre något hopp. Vem hoppas på något som man redan ser Men om vi hoppas på det vi inte ser, så väntar vi uthålligt."* Rom. 8:24f. Här lever de kristna i Advent. De väntar Herrens ankomst, och i dag är ämnet för söndagen just detta:

HERREN KOMMER I SITT RIKE

och i evangeliet läste vi om vad som då kommer att ske, om vad som föregår hans ankomst.

Jesus befinner sig med sina lärjungar i templet. Han sitter mitt emot offerkistan och ser hur folk lägger sina gåvor i den, och för lärjungarna påpekar han, att den fattiga änkan, som lade i två kopparslantar, offrade mer än alla andra, för hon offrade allt hon ägde.

Och när lärjungarna då finner sig föranlättna att påminna om templets storståtliga utsmyckning genom alla offergåvor som skänkts, så säger Jesus att det skall komma dagar *"då här inte skall lämnas sten på sten"*. Allt skall brytas ner. Ja, än mer. Inte bara templet utan hela Jerusalem skall ödeläggas och trampas ner: *"När ni ser Jerusalem omringas av härar, då skall ni veta att staden snart skall bli ödelagd. Då måste de som bor i Judeen fly bort till bergen, och de som bor inne i staden måste lämna den, och de som är ute på landet får inte gå in i staden. Ty detta är vedergällningens tid, då allt som är skrivet skall gå i uppfyllelse."*

Herrens vrededom skulle drabba judafolket. De skulle falla för svärdsegg och föras bort i fångenskap. De hade förkastat frälsningen när den bjöds dem och så hade den tid kommit när fridens väg var fördold för dem. Frälsningens hopp gick förlorat och framtiden sveptes in i hopplöshetens mörker. Den dag kom då fiendehärarna vältrade in över Jerusalems murar och ödelade allt. *"Därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig."* (19:44)

Men de kristna hade tagit fasta på Herrens förmaningsord. De hade flytt undan till bergen och undkom så Jerusalems förstörelse.

DEN YTTERSTA TIDEN

Så flyttar Jesus fokus från templet och Jerusalem och de svåra tider som väntade, till tiden för hans andra ankomst till jorden. Vi hoppas snart få fira jul och samlas runt berättelserna om Jesu födelse, då när han första gången kom till oss här på jorden. Den gången skedde allt i enkelhet och ringhet. Men när Jesus kommer andra gången, sker det på ett helt annat sätt: *"Då skall man se Människosonen komma i ett moln i stor makt och härlighet."* Med honom kommer en mäktig änglaskara och han skall sätta sig på sin härlighets tron och inför honom skall församlas alla folk – till frälsning och till dom, till evig salighet och till evig förtappelse. Akta er för att glömma detta, manar Jesus. *"Tecken skall visa sig i solen, i månen och i stjärnorna, och på jorden skall folken gripas av ångest och stå rädlösa vid havets och bränningarnas dån. Människor skall ge upp andan av skräck, i väntan på det som skall komma över världen. Ty himlens krafter skall skakas."*

I Uppenbarelsebokens skildring av de sista tiderna möter vi de sju änglarna med de sju basunerna. Det åskar och blixtrar och jorden skälver. Det kommer hagel och eld, blandat med blod, jorden brinner, stjärnor faller, vatten förgiftas, dagen och natten förlorar tredjedelen av sitt ljus och veropen ljuder över jorden. Här vävs naturkatastrofer samman med den yttersta tidens andliga faror, tills ängeln med bokrullen lyfter sin högra hand och svär vid honom som lever i evigheternas evigheter: *"Tiden är ute! Ingen tid är mer!"* Upp. 8-10.

Kan någon undgå att se vilken tid vi lever i?! Naturkatastrofer avlöser varandra – jordbävningar, vulkanutbrott, orkaner, översvämningar, giftskandaler, hemska sjukdomar, ozonhål, miljökatastrofer, terrorism, krig. Världen vrider sig i den yttersta tidens vändor – och ändå rullar allt på som vanligt. Vem väntar på Jesu återkomst? Vem är angelägen om att ta vara på nådatiden till att söka Herren? Är du det?

VART SKALL MAN TA VÄGEN?

Vem orkar möta kommande dagar med sådana framtidsutsikter? Människor skall gripas av ångest och stå rädlösa vid havets och vågornas dån. Solen skall förmörkas, månen sluta ge sitt sken, stjärnorna falla, universum rubbas. Är det underligt om människor uppger andan av skräck i väntan på det som skall komma, då själva himlens krafter skakas! För den som inget hopp äger bortom tidens gräns finns inga ljusa framtidsutsikter. Det är hopplöst i ordets djupaste bemärkelse. Men för en kristen är situationen radikalt annorlunda. De kristna är hoppfulla människor, som jag sade i inledningen. De jublar i hoppet om Gud härlighet, och deras hopp kommer inte på skam.

"De som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar iväg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta", säger prof. Jesaja. Visst blir det svåra tider också för de kristna i den yttersta tiden. *"Ve dig, du jord och du hav, ty djävulen har kommit ner till er i stor vrede eftersom han vet att hans tid är kort. - - - I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de övriga av hennes barn, mot dem som hyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd."* Upp 12.

Men Jesus säger att vi, när detta börjar ske, i den yttersta tidens vändor, skall räta på oss och lyfta upp våra huvuden, *"ty då närmar sig er förlossning."* Räta på ryggen. Var frimodig och oförfärad! Detta är hoppfulla tecken. Nu närmar sig förlossningens dag. *"Se på fikonsträdet och alla andra träd. Så snart ni ser att de knoppas, förstår ni av er själva att sommaren redan är nära. När ni ser att detta händer, vet ni på samma sätt att Guds rike är nära."*

Ingen av oss sörjer väl över att solen värmer, träden knoppas och blommorna börjar slå ut.

Det är härliga vårtecken som förebådar sommarens värme och sol. Så får vi också se på den yttersta tidens tecken, som i sig själva ingalunda är ägnade att skapa glädje. Men de är ändå vårens löftedagar i Guds rike. Snart kommer Jesus tillbaka, och den eviga sommarens glädje går in. Evighetshoppet är inte längre ett hopp – det har gått i uppfyllelse. *Evig glädje skall kröna deras huvuden. Fröjd och glädje skall de få, sorg och suckan skall fly bort.* Jes. 35:10b. *Och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon.* Upp. 7:17b.

På detta skall ingen kristen tvivla, för

GUDS ORD HÅLLER ATT LITA PÅ

"Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå." Herrens ord är det enda som består när allt annat faller. Det skall komma en tid då människor inte länge står ut med den sunda läran, utan efter sina egna begär skall de samla åt sig mängder av lärare, allteftersom det kliar dem i öronen, 2 Tim. 4. Falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra tecken och under för att om möjligt leda de utvalda vilse, Mark. 13. Men Herrens ord skall bestå. Och Kristi kyrka skall inte ens helvetets portar få makt över, Matt 16. Därför behöver inte den som hör Herren till gripas av förtvivlan inför den yttersta tidens nöd. Han vet att om än denna världen förgås, så förgås inte Kristi ord och Kristi rike. Tycker du att Jesus dröjer med att uppfylla löftet om att han skall komma tillbaka? Han har sina särskilda skäl till att dröja. Han vill ha också dig med! *Herren dröjer inte med att uppfylla sitt löfte, så som en del menar. Nej, han har tålmod med er, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad utan att alla skall få tid att omvända sig."* 2 Petr. 3. Därför väntar vi uthålligt, Rom. 8:25. Och

medan vi väntar på att salighetens sommar skall bryta in, uppmanas vi: *"Då nu allt detta går mot sin upplösning, hur beligt och gudfruktigt skall ni då inte leva, medan ni väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst - den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta."* 2 Petr. 3.

"Men akta er för att berusa er och dricka er fulla och låta era hjärtan tyngas av det dagliga livets omsorger, så att den dagen plötsligt kommer över er som en snara. Ty den skall komma över alla som bor på jorden."

*Beredd håll mig, o Jesu Krist, Att vänta Din ljuva ankomst, när du sist vill hämta Ur tåredalen Från jordekvalen
Din brud till dig i ljusa fröjdesalen. Amen.*